A°. 1840. No. 21.

DONDERDAG, DEN 12den MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

ADVERTENTIE.

Fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen op Vrijdag den 13den dezer, des namiddags ten 4 ure, door den Vendumeester M. A. KEIJSER; doen verkoopen:

De GOEDEREN, gevonden in de volgende *desolate* Boedels, als:

ABIGAëL JACOB SOESMAN, Wed. BENJ. ABM. DE VRIES, SARA ASSER LEVIJ, Wed. ALEXANDER SAMUEL BENEDICTUS, JOHAN CHRISTIAAN BREDENBACH, DANIEL van SCHEVENINGEN, GEERTRUIDA GOMARIUS, CATHARINA van VAN HOUT, MEJ VIER GEZUSTERS, DANIEL NUNES HENRIQUEZ en eenige *LIJFKLEEDEREN*, toebehoorende aan den Boedel WILLIAM POLLOCK, laatstelijk ontvangen.

Mede den ouden Neger, g naamd: *Fortuijn;* aankomende den *desolate* Boedel SARA ASSER LEVIJ, Wed. ALEXANDER SAMUEL BENEDICTUS.

En vermits in die Boedels geene genoegzame Goederen aanwezig zijn; zoo zullen de Crediteuren niet kunnen worden opgeroepen.

Paramaribo, den 9 Maart 1840.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 3den dezer, het Schip Heppens, Kapt. G. D. Swart, komende van Noord-Amerika, hebbende 41 dagen reis, Passagier: de Heer Christiaan Reelfs.

Den 4den, de Engelsche Sloep Argus, Kapt. J. J. Marschall, van Berbice, hebbende 8 dagen reis, Passagier: de Heer John Cameron.

Den 10den, de Fransche Schoener l'Aurore, Kapt. B. Mark, van Cayenne, hebbende 3 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 9den, het Schip Dina Maria, Kapt. H. C. Wriburg, naar Amsterdam, lading: 170 vaten en 1562 balen heele Koffij, 15 vaten- en 199 balen gebroken dito, 28 balen schoone Katoen, 146 balen Kakao en 27 stukken Hout. — Passagiers: Mejufv. Judith Suzalte Wed. J. Piza en Kleindochter J. Piza en de Heeren P. A. van der Upwich en Elias Benjamins Jr.

Den 10den, de Engelsche Schoener Robert Haynes, Kapt. J. Blacgrove, naar Demerary, Passagiers: de Heeren C. C. Hessner en A. Stewart.

Publieke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.

Vrijdag, den 6 Maart 1840.

Het *HUIS* en *ERF*, aan de Zwartenhovenbrug- en Burenstraten, La. D. No. 185 Nieuwe Wijk; aankomende J. SCHEEN en A. L. HEEREMANS. *f* 1330. JAN SCHEEN.

De *helfte* in het *HUIS* en *ERF*, aan de Heerenstraat, La. A. No. 78 Nieuwe Wijk; aankomende A. F. WHITE, als mede Erfgenaam van den Boedel CONSTANTIA van BELLONA van SCHELLING, doch laatstelijk bij Executie door JOHN SMITH gekocht. — *f* 750. SALLY MALLARD.

De *helfte* in het *HUIS* en *ERF*, in de *Eerste* Buitenwijk No. 98; aankomende H. F. VALENTIJN. — *f* 150. de Wed. VALENTIJN.

Geboorte- en Sterfgevallen.

Burgerlijke Stand.

Gedurende de maand Februarij 1840, zijn in den Burgerlijken Stand ingeschreven, als:

GEBOREN:

Van het Manneljk geslacht 16 personen.
„ „ Vrouwelijk „ 9 „

25, waarvan 10 uit wettige huwelijken.

OVERLEDEN:

Van het Mannelijk geslacht 13 personen.
„ „ Vrouwelijk „ 14 „

27.

Levenloos geboren: 1.
Gehuwd............ 3 Paren.

NAAMLIJST DER PERSONEN, die gedurende de maand Februarij 1840, in den Burgerlijken Stand, *alhier* aan *Paramaribo*, zijn ingeschreven, als:

GEBOREN:

Den 29sten Januarij, Susanna de Vries, zoon. — Den 2den Februarij, het Levenloos kind van het Mannelijk geslacht van Anna Maria Waks. — Den 4den, Henrietta Philippina Schmidt, echtgenoot van Johannes Theodorus Fockinck, dochter. — Den 5den, Sally Maria Gomperts, zoon. — Den 6den, Maria Earlo, zoon. — Den 7den, Clasina Wetner, dochter. — Idem, Johanna Wilhelmina Muller, echtg. van Peter Boye Junge, zoon. — Den 10den, Frederica Bebé van Auca, dochter. — Den 11den, Elisabeth Agnes Desmontiers, echtg. van Eduard Joseph Sacotto Stuger, dochter. — Den 13den, Rachel van de Wed. Mesquita, zoon. — Den 15den, Dina Schmidt, echtg. van Jacobus Jongeneel, zoon. Idem, Christina Andresa Ruchman, zoon. — Den 19den, Louisa Maria Kaps, echtgenoot van Henry Monsanto, zoon. — Idem, Jacoba Catharina Flu, echtg. van Carll Louis August Hirsenfeld, zoon. — Den 20sten, Frederica Stroomnat, dochter. — Den 21sten, Johanna Carolina Cooman, zoon. — Idem, Henrietta Franciwa Sanches, dochter. — Idem, Sophia Anijs, zoon. — Idem, Elisabeth Eleonor Cummings, echtgenoot van Henry Charles Johannes Slengarde, dochter. — Den 22sten, Adriana Magdaleena e Bahlingen, zoon. — Idem, Dido de Montel, echtgenoot van Zeger Weijers, zoon. — Den 23sten, Amba van Linck, zoon. — Den 25sten, Maria Barns, zoon — Idem, Johanna Frederica van Halm, echtgenoot van George Pringle, dochter. — Den 27sten, Marianna Levij, zoon. — Den 28sten, Maria Louisa Frederik, echtg. van Frans Johannes Thiel, zoon.

OVERLEDEN:

Den 2den, Silvia Maria Elisabeth Scharwoude, 33 jaren. — Idem, Catharina van van Hout, naar gissing 95 jaren. — Den 4den, Joseph Heilbron, 29 jaren en 8 maanden. — Den 5den, Catharina Wilhelmina Amalia, dochter van Saraatje Henrietta Andriessen, 7 jaren. — Idem, Jacobus, zoon van Johanna van Amand Adler, 9 maanden. — Idem, Jan Christiaan Bredenbach, 87 jaren. — Den 6den, Lisette, dochter van Jacoba Soezel, 6 jaren. — Idem, Willem Geerts Dauhuis, Schepeling op het Schip *Astrea* (verdronken), 36 jaren. — Den 9den, Geertruida Gomarus, 57 jaren. — Idem, Johan Christiaan August, zoon van Johanna Wilhelmina van Fuchs, 1 jaar. — Idem, John Jackson, Schepeling op de Nd. Am Schoner *Mary Corver*, 39 jaren. — Idem, Anna Jacoba van Goede, 64 jaren. — Den 10den, Anna Gomperts Salomons, 18 maanden. — Den 11den, Daniel van Scheveningen, 54 jaren. — Idem, Wilhelm Wolter, 30 jaren en 9 maanden. — Den 12den, Rachel Isaak Cohen Nassij, Weduwe Isaak Haim Mendes Quiros, 78 jaren. — Den 13den, Sare David Hobeh Brandon, 49 jaren. — Den 14den, Pieter Diederich Bennernagel, 78 jaren. — Den 15den, Sara Asser Levij, Wed. Alexander Samuel Benedictus, 68 jaren. — Den 18den, Prins van Linck, bij den H. Doop genaamd Jacques Nicolaas, 57 jaren. — Den 19den, Gerhard Antionij, zoon van Henrietta Meijer, 1 jaar en 3 maanden. — Idem, Abigaël Jacob Soesman, Wed. Benjamin Abraham de Vries, 61 jaren, 7 maanden en 8 dagen. — Den 21sten, Cornelia van Thomas Wolff, 63 jaren. — Den 27sten, Frederica Bebé van Auca, 30 jaren. — Den 28sten, Jack van la Parra, 22 jaren. — Den 29sten, Adriana Wilhelmina Smith, 58 jaren.

Mengelingen.

De Beksnijders.

DE MEDEMINNAARS.

Te Zuijlen, in het Sticht van Utrecht, leefde, in het midden der XV eeuw, eene zeer schoone, zeer bekoorlijke vrouw, Gertruda geheeten, doch die nimmer anders genoemd werd dan schoonste van 't Sticht. De mannen schonken haar dien bijnaam gaarne, en de vrouwen zelve durfden haar dien niet ontzeggen. Maar was Gertruda, met hare sprekende zwarte oogen, door lange ooghaaren als met zwarte kant overschaduwd, en met haar sneeuwwit en rozenkleurig gelaat, en met hare ranke, ja trotsche gestalte, het droombeeld en de hoop aller knapen, zij was daarentegen de haat en de spijt van alle de maagden; want sedert langen tijd kon geen meisje in Zuijlen zich op eenen minnaar verhoovaardigen: allen bogen zich voor eene en dezelfde godes.

Waren allen die aanbidders even opregt? Gewis niet; want de schoonste van 't Sticht was ook de rijkste van Zuijlen.

Onder dien drom van minnaars, zoo verschillend in jaren, stand en begaafdheid, werden, dus dacht men ten minste algemeen, Joost en Wolfert door Gertruda onderscheiden.

Wolfert was een welgemaakte, blonde en blozende, doch tengere knaap; zijn blik was liefde en zijn handdruk vriendschap. Zijn hartstogt voor de schoone Gertruda was onbeschrijfelijk hevig; hem duidden de vrouwen als den uitverkoren aan: de mannen den spot met hem, en geen hunner beschouwde Wolfert als een gevaarlijk medinger. Maar eerbiedig zweeg men van den langen, ruwen, grof gebouwden

Joost: want had een' roem, die, als hij zich vertoonde, uit alle monden klonk, en des Zondags als Gertruda op het dorpplein zich door hare aanbidders omringd zag, wanneer hij verscheen, allen stil deed aftrekken: Joost was het hachje der Beksnijders.

Wolfert, integendeel, behoorde tot die weinige knapen in Zuijlen, wier gelaat nog niet door de moorddadige kenteekens van het mes geschonden was, en daarom vooral, werd hij door de *beksnijders* met hunne door houwen en schrammen misvormde aangezigten, veracht.

Geertruida aarzelde werkelijk tusschen Joost en Wolfert, dat is te zeggen, zij beminde geen' van beiden opregt. Zij deelde in de opgetogenheid der vrouwen, over Wolfert's jeugd en bloeijend voorkomen, en zij deelde ook in de algemeene vreesachtige bewondering voor den moed, den laatdunkenden trots en de menigvuldige feiten van Joost *den Beksnijder*.

Joost noemde zijn' medestreven een' lafbek, en daarom te meer weifelde Geertruda in hare keuze: een moedig man, hoe misvormd ook, behaagt der vrouw altijd veel meer dan de welgemaakte lafhartige.

Wolfert was echter niet lafhartig.... hij alleen was het, die voor den gevreesden messentrekker geenen stap terug ging.

DE LIEFDEVERKLARING.

»Gij zijt immers nog maar een kind, Wolfert?" antwoordde Geertruda, toen de knaap haar zijne liefde had te kennen gegeven.

»Een kind, Geertruda!..." stamelde Wolfert, en gloeide van schaamte.

»Ja, een kind; want ik zoek te vergeefs het geringste litteeken op uw gelaat; en wie durft zich in deze streken een' man noemen, die nimmer het mes heeft opgevat?...."

»Ik versta u, Geertruda, gij twijfelt aan mijnen moed!...."

Geertruda zweeg; maar zij glimlachte.... haar lach, antwoordde: ja.

De jongeling verbleekte: hij zeide nog:

»Alleen de vrees, dat ik, door wonden of schrammen misvormd, u hatelijk zou worden, heeft mij alle gevechten doen vermijden."

»Dan denkt gij zeker, dat ik van Joost eenen afkeer heb, omdat hij de blijken van zijnen moed op het aangezigt draagt."

»Geertruda!" riep Wolfert, met heftigheid uit. »eer de avond valt, zal Joost *de Beksnijder* u afgrijzen inboezemen..."

En hij verwijderde zich.

DE UITDAGING.

Wolfert ging naar de woning van Joost. Voor dezelve gekomen, raakt hij met de regterhand aan het mes, dat nevens de deur hing, en waaraan het bloed nog kleefde van de wonden, die Joost in zijn' laatsten strijd met hetzelve had toegebragt.

Het was een kort, tweesnijdend mes, doch rond aan het einde en dus zonder punt. Door het aan te roeren, daagde Wolfert zijnen eigenaar dit tot het messengevecht of *beksnijden*, zoo als het in de ommestreken genoemd werd.

De gruwelijke wijze om een twist met het mes te beslechten, werd allengs eene gewoonte, ja een volksvermaak; en had Rome zijne gladiatores, later Albion zijne vuisvechters en Spanje zijne stierenkampen, Holland had zijne *beksnijders*. De voorstanders van dit bloedig en moorddadig vermaak hingen, tot schrik en uittarting van het algemeen, hun mes aan hunne deurposten op, en hij, die het mes, al was het bij toeval of uit onwetendheid aanstaarde, of aanraakte... hij kon den strijd niet ontgaan. — Joost was afwezig, en eer hij verscheen, en de kamp dus een' aanvang konde nemen, was het gerucht van Wolfert's uitdaging reeds door geheel Zuijlen verspreid.

In de twee laatste jaren was Joost de *beksnijder* altijd de beleediger, nimmer de beleedigde geweest en *hem* tot den strijd te durven dagen, was eene daad, die door allen roekeloos dwaas, ja belagchelijk geacht werd. Slechts enkelen lieten zich door het algemeene vooroordeel wegslepen, en bekenden, dat hier eene welligt veelvermogende oorzaak bestond.

De roep nu, die den tweestrijd voorafging, kwam ook tot Gertruda, en de fiere schoone spoedde zich, met eenen hoogrooden blos van trotschheid op de wangen, naar de plaats, die weldra door een' der twee minnaars met zijn bloed zoude geverwd worden.

HET BEKSNIJDEN.

De uitgedaagde kwam, en stond, even als de menigte, verbaasd: het bevreemde zijn' overmoed, dat hem iemand durfde trotseren, en nog meer, dat Wolfert dit deed.

»Moet ik gelooven, wat men zegt? Hebt *gij* mijn mes aangeraakt?"

»Ja; *ik*...."

»*Gij!*" herhaalde Joost, en nam den vermetele smadelijk van het hoofd tot de voeten op.

Wolfert antwoordde niet meer, maar rukte het mes van den spijker en wierp het Joost voor de voeten.

»Sta!" riep hij hem toe, en kwam reeds op hem af.

Beide dachten aan Gertruda, die dit alles glimlagchend aanzag.

Schoonste van 't Sticht, belooft gij den overwinnaar, dat hij uw man zal worden?" vroeg Joost.

»Ik beloof niets,"... was het antwoord.

De messen blonken in den zonneschijn, en kliefden de lucht en kwamen neder, bezijden of raakten; met de armen keerden de kampvechters de houwen af; spoedig hingen hunne kleederen aan flarden; maar weldra was het ook afgeloopen: een strijd met de onbedrevenheid duurt nimmer lang; zij zegeviert terstond door de verwarring, die zij bij den naar regelen vechtenden partijder te weeg brengt, — of zij bezwijkt spoedig, wanneer zij hem den tijd laat, om zich te herstellen.

Wolfert waggelde en viel.

Het bloed stroomde langs zijne kaken: eene sneê liep dwars over zijn gelaat van het regter oog tot aan het linker oor.

Men wiesch het bloed van zijne trekken; de wond was afgrijsselijk, en.... Gertruda vond nu den ongelukkigen Wolfert te mismaakt en te afzigtelijk; zij besloot reeds in haar binnenste, dat hij nimmer haar man zoude zijn.

Joost drong heviger dan ooit bij haar aan... het gejuich, dat ter eere van den overwinnaar opging, bedwelmde haar... en zij gaf hem haar j a w o o r d en bepaalde den dag, waarop zij des *beksnijders* vrouw zoude worden.

Wolfert duizelde en sloeg bewusteloos neder.

»Hoe flaauwhartig!.... en dat voor zulk eene kleine krabbel...." sprak Gertruda.

»Ja; maar mijn mes heeft hem goed geraakt," antwoordde Joost.

Beiden lachten.

DE AFWIJZING.

De wonde, die de ligtzinnige Gertruda zoo afkeerig van den overwonnene maakte, was spoedig geheeld, doch het likteeken bleef, en Wolfert's gelaat was er geheel door misvormd; toen hij voor het eerst weder in het openbaar verscheen, wendden alle vrouwen met medelijden hare oogen van den vroeger zoo knappen jongeling af.

Hij ging naar Gertruda, en zijn gezigt met de beide handen bedekkende, trad hij voor haar.

»Gertruda," sprak hij: »is nu het kind een' man geworden?...."

Dit zeggende liet hij zijne handen vallen; maar gillend keerde zij, met gemaakten afschrik, het hoofd om en riep uit:

»O!.... welk een gruwel!.... neen, ik durf u niet aanzien!"

»Gertruda! bij den Hemel! verstoot mij niet!

Gertruda ontweek hem met verachting. Hij stond een poos als van den donder getroffen; doch toen barstte hij los: »Ben ik thans u te leelijk! zijt gij nu voor mij te schoon! bij den Hemel! gij zelf zijt een gruwel, ligtvaardige! maar ik zweer het u, *gij* zult nog leelijker worden dan ik ben."

DE WRAAK.

Dienzelfden nacht stond Gertruda's woning in vollen vlam.

Radeloosheid en verwarring heerschten in geheel Zuijlen; en in het brandende huis heerschte de wanhoop; daar bevond zich nog de schoonste van 't Sticht, van hulp en moed en beradenheid verstoken. Zij gilde om redding: doch niemand durfde de vlammen trotseren, en toch bevond zich onder het volk ook Joost de *beksnijder*, de wijd en zijd vermaarde en bewonderde voorvechter, die tevens haar bruidegom was.

De deur van Gertruda's laatste wijkplaats sloeg open en Wolfert stond voor haar. Een mes blonk in zijne vuist; de vlam, die op zijn gelaat speelde, en de verwildering in zijne oogen, gaven hem een ontzettend voorkomen. Gertruda sidderde. »Gij hier! komt gij moorden of redden!» riep zij uit.

»Ik kom u redden... sterven moogt gij niet...» was het doffe antwoord.

Zonder verder toeven stak Wolfert zijn mes tusschen de tanden, naderde de wanhopende, en haar krampachtig om de middel vastgrijpende, droeg hij Gertruda de ladder af, die hij tegen den achtermuur van het huis geplaatst had.

Toen plaatste hij de in onmagt gezonkene op den grond neder, en zwaaide zijn mes, en met een klonk een verschrikkelijke gil. Een gedeelte der dorpbewoners schoot op het doodgekerm toe, denkende, dat Gertruda uit het venster was gesprongen; doch een ... om haar wadend in bloed... en een kreet van afgrijzen weêrgalmde, toen men zag, hoe vreeselijk zij geschonden en verminkt was. Buitensporige wraakzucht had Wolfert woord doen houden, Gertruda's gelaat was nog afzigtiger dan het zijne: Wolfert had hetzelve onbarmhartig van den fraaisten neus beroofd.

De *schoonste van 't Sticht* was tot *de leelijkste van 't Sticht* vernederd.

Joost *de Beksnijder* wilde haar niet meer tot vrouw nemen; want zij was niet alleen verminkt, maar ook dood arm. Haar erf was tot den grond toe afgebrand; zij bezat niets meer, en het baatte haar weinig, dat Wolfert werd gegrepen en teregt gesteld.

Zulke rampzalige gevolgen had somwijlen dit wreede vermaak, en zoo duur kwam hetzelve, nu en dan, het *jonge vrouwvolk* te staan, *dat van eenen bruidegom walgde, die geen schram of likteeken kon laten zien*.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.